

Arrest

nr. 213 311 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 november 2015 en dient op 11 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtou origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn in het dorp Wollayte, district Behsood, provincie Nangarhar. U verklaart hier heel uw leven te hebben gewoond met uw vader, moeder en broer. U vulde uw dagen met het helpen van uw vader, die landbouwer was, en met het volgen van koranlessen.

U verklaart dat u elke ochtend naar de moskee ging. Na het ochtendgebed volgde u koranlessen. Na de lessen vroeg mawlawi Ajmal aan u en aan vijf andere jongens om nog even te blijven. Hij preekte dan over het uitdragen van de jihad en over het martelaarschap. Op een dag vroeg mawlawi Ajmal of u naar een andere plaats wilde gaan. U mocht uw ouders hiervan niet inlichten. Vroeg in de ochtend verliet u het huis en na een rit van drie uur stopte u aan de voet van een berg. Na een wandeling van tien tot vijftien minuten kwam u in een grot waar andere mullahs en mawlawis aanwezig waren. De leider heette mullah Zaker. Hij verwelkomde u en preekte eveneens over de jihad en het martelaarschap. Vervolgens toonde mawlawi Kaber u verschillende bommen die gebruikt konden worden in de jihad. U bleef in deze grot gedurende vijf dagen. Op het einde van uw verblijf in de grot vroeg mawlawi Zakir of u het paradijs wilde bereiken. U stemde in. Er werd u gevraagd om u klaar te houden voor wanneer u nodig was in de strijd. Vervolgens werd u door mawlawi Ajmal naar huis gebracht. U mocht thuis niets vertellen over uw verblijf. Bij thuiskomst zag u uw moeder en broer huilen. Uw vader was kwaad en sloeg u. Hij vroeg waar u geweest was. U vertelde hem dit niet maar later vertelde u tegen uw moeder in vertrouwen wat er gebeurd was. Drie dagen later haalde mawlawi Ajmal u en uw vier vrienden op om mee te gaan. Hij zou de plaatsen laten zien waar jullie zelfmoordaanslagen moesten plegen. Zo liet hij u een politiecommissariaat en een legerbasis zien en nadien bracht hij u terug naar huis. Vijf dagen later kreeg u telefoon van mawlawi Ajmal. Hij zei dat mawlawi Zakir u twee dagen later op zou pikken. U ging buiten spelen en toen u terug thuis kwam, bleek dat uw moeder uw maternale oom had uitgenodigd. Uw maternale oom is kolonel in het Afghaanse leger en woont en werkt in Kabul. Hij vertelde u dat u was voorgelogen door de mawlawi's. Hij vertelde u dat u niet naar het paradijs zou gaan indien u een aanslag zou plegen, maar naar de hel. Hij nam u vervolgens mee naar enkele plaatsen die u voordien werden getoond door mawlawi Ajmal. Hij liet u zien dat de werknemers van de overheid ook moslims waren. Hij vertelde u ook dat het de taliban was waar u al de hele tijd mee te maken had. Toen u de naam taliban hoorde, stond u doodsangsten uit. U wist immers niet dat zij het waren waar u al die tijd mee samenwerkte. Integendeel, u dacht heel de tijd dat de mawlawi's in de moskee en de grot gewone predikers waren. U vertelde uw oom dat twee dagen later mawlawi Zaker u zou oppikken in de moskee. Hij vroeg of u mee naar zijn huis in Kabul wilde gaan. U stemde in en vertrok naar Koboel. De volgende dag werden mawlawi Ajmal en mawlawi Jamal gearresteerd aan de moskee. Uw oom lichtte u hierover in. Tien dagen later vroeg u uw vader of mawlawi Ajmal reeds was vrijgelaten. Uw vader antwoordde dat u niet langer interesse mocht tonen in deze mannen. Vijf dagen later vielen vijf gewapende mannen uw huis aan. Ze sloegen uw vader en moeder met hun geweer en vroegen waar u was. Uw vader vertelde dat hij dit niet wist. Vervolgens namen ze uw kleine broer mee en zeiden ze dat ze hem pas zouden teruggeven wanneer u zichzelf zou aangeven. Uw vader werd gewond naar het ziekenhuis gebracht, maar stierf onderweg. Uw moeder belde uw oom, die naar uw huis ging en er drie dagen bleef. Daarna kwam uw moeder mee naar zijn huis in Koboel. U verbleef nog een week bij uw oom en verliet vervolgens Afghanistan.

Via Iran, Turkije, en enkele onbekende landen reisde u naar België, waar u aankwam op 24 november 2015 en asiel aanvraag op 11 december 2015. Ter staving van uw relaas legt u uw tazkara en een envelop neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing van 5 februari 2016, die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 31 december 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt vier jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1996. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de rekrutering door de taliban, dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen niet aannemelijk maakt. U verklaart dat u gedurende de preken in de moskee, uw verblijf en opleiding in de grot en het voorbereiden en instemmen met het plegen van een zelfmoordaanslag niet op de hoogte was van de hoedanigheid van de groepering waarbinnen al deze feiten plaats zouden hebben gevonden (CGVS, p.14, 15). Integendeel, u dacht - tot op het moment waarop uw oom u vertelde dat de mawlawi's eigenlijk talibanstrijders waren - dat de mawlawi's in de moskee en in de grot gewone predikers waren. Wanneer u ervan op de hoogte kwam dat het in werkelijkheid om talibs ging, bleek dat u eigenlijk net als de rest van uw familie (CGVS p.18) altijd al een afkeer had voor de taliban (CGVS, p.16). Dat u al die tijd niet zou hebben kunnen vermoeden dat het hier om talibs ging, roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaart dat er tijdens uw lessen na het ochtendgebed en tijdens uw verblijf in de grot gedurende vijf dagen over jihad werd gepreekt (CGVS, p. 7 – 10). Meer bepaald werd er gezegd dat elke moslim de plicht had om te vechten tegen de ongelovigen (CGVS, p.17). De mannen die hierover preekten waren mullahs en mawlawis met lange baarden en een tulband (CGVS, p. 15). De grot waar u vijf dagen verbleef zou zich op verschillende uren rijden en in voor u onbekend gebied hebben bevonden (CGVS, p.7). In de grot toonden de mullahs en mawlawis u hoe u verschillende types bommen moest gebruiken in het kader van een zelfmoordaanslag (CGVS, p.8). Later zou u ook instemmen om een zelfmoordaanslag uit te voeren (CGVS, p.8). Vervolgens toonden ze u een legerbasis en een politiecommissariaat, de plaatsen waar u de zelfmoordaanslag moest plegen, aangezien daar de zgn. ongelovigen werkten (CGVS, p.8, 9). Dat u verklaart dat u zelfs na alle voorgaande feiten op geen enkel moment inzag dat de activiteiten van deze mannen mogelijks zouden kaderen binnen de taliban beweging, is volstrekt ongeloofwaardig. U zou zelfs met verstomming geslagen zijn wanneer uw oom u vertelde dat u heel de tijd met de taliban te maken had (CGVS, p.9, 16, 17). Wanneer u gevraagd wordt tot welke groepering u dan wel dacht dat deze mannen behoorden, verklaart u aanvankelijk dat u daar niet over nadacht (CGVS, p.15). Later verklaart u dat u dacht dat het predikers waren (CGVS, p.15). Dat u zou instemmen om met mannen waarvan u niet weet mee te gaan

naar een voor u onbekende plek en dat u bovendien instemt om een zelfmoordaanslag te plegen zonder dat u zou nadenken in het kader van welke groepering dit is, is zeer ongeloofwaardig.

Ook is het in dit verband ongeloofwaardig dat zij u niet inlichtten over het feit dat ze talibs zijn, tot zelfs na het ogenblik waarin ze u overtuigden om een zelfmoordaanslag te plegen. Dat ze in kleine groep en op een geheime manier over jihad preekten, zonder het te hebben over de taliban, is maar weinig geloofwaardig (CGVS, p. 7).

Dat de taliban iemand zou inlijven in een geheim opleidingscentrum, zonder te weten of deze persoon hen al dan niet gunstig gezind is, is bovendien maar weinig aannemelijk. Uzelf zegt dat u niet weet of er in Afghanistan mensen zijn die vrijwillig toetreden tot de taliban (CGVS, p.18). Wanneer u gevraagd wordt of er misschien een specifieke reden was waarom de taliban u zou willen rekruteren, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.18). U verklaart zelfs expliciet dat u geen meerwaarde zou hebben voor hun strijdkrachten (CGVS, p.15). Dat de taliban personen zou rekruteren die duidelijk tegen hen zijn, terwijl er bovendien voldoende alternatieven beschikbaar zijn die hen wel goed gezind zijn, is toch erg verwonderlijk.

Verder blijkt uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd dat de concrete wijze van rekrutering die u schetst in het geheel niet overeenstemt met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Zo is de rekrutering van de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij zij via preken in het openbaar en via beïnvloeding in de gunst proberen te komen van de bevolking. Uit de objectieve informatie blijkt dat er in het kader van de rekrutering een beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U geeft doorheen uw relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, waarbij u mee naar een basis 'gelokt' zou zijn geweest, zonder dat men de gemeenschap op enigerlei wijze beïnvloedde en zelfs zonder dat men zich identificeerde als talibs, is weinig aannemelijk.

U verklaart dat u langzaam overtuigd raakte van de noodzaak van jihad nadat de mawlawi in de moskee hierover predikte. Vervolgens raakte u verder overtuigd in de grot waar u vijf dagen verbleef en tijdens de rit in Jalalabad waar u getoond werd welke plaatsen in aanmerking kwamen voor een zelfmoordaanslag. Vervolgens zou u via telefoon ingestemd hebben om zelf deel te nemen aan de Jihad door een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p.7, 8, 9). De verklaringen die u aflegt over de manier waarop en de korte periode waarin uw overtuiging om een zelfmoordaanslag te plegen omsloeg in de overtuiging om geen zelfmoordaanslag te plegen, zijn evenwel volstrekt ongeloofwaardig. U geeft aan dat u uw afkeer tegen de ongelovigen plotsklaps omhoog in een afkeer van de taliban en dat uw afkeer tegenover de slachtoffers die u wilde maken met de aanslag omsloeg in een sympathie voor deze mensen, en dit op de dag toen uw oom u meenam naar de verschillende plekken die de taliban u eerder reeds liet zien. Zo zag u in dat de mensen die u eerder die dag nog wilde vermoorden eigenlijk onschuldige mensen waren (CGVS, p.16). Ook wilde u geen aanslag meer plegen toen u hoorde dat het de taliban was die u hiertoe overtuigde (CGVS, p.16). U had plots een afkeer van dezelfde mensen die u eerder die dag na lang preken nog overtuigden om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p.16, 17). Dit alles is evenwel weinig geloofwaardig.

Verder beweert u dat u voorgaande feiten meemaakte samen met vier andere jongens. Meer bepaald werd aan deze vier jongens ook gevraagd om de preken bij te wonen die plaats vonden na de gewone lessen in de madrasa (CGVS, p. 7), ging u met deze jongens naar de grot en verbleef u daar gedurende vijf dagen met hen (CGVS, p.9). Doorheen uw verklaringen spreekt u ook in de "wij"-vorm (CGVS, p.7-10). Wanneer u vervolgens naar meer informatie over deze jongens gevraagd wordt, kan u louter hun namen opsommen en zeggen waar zij woonden (CGVS, p.13). U kan echter van geen enkele jongen aangeven wat er later met hem gebeurde, tot welke clan hij behoorde, wat zijn vader van werk deed,... (CGVS, p.13). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt en gevraagd wordt wat u dan wel nog over hen weet, verklaart u dat u niets meer weet. Ze kwamen louter naar dezelfde moskee, gingen vijf dagen mee naar de grot en gingen vervolgens naar huis (CGVS, p.14). Dat uw verklaringen over deze andere jongens zo vaag zijn, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook de verklaringen die u aflegt over de ontvoering van uw broer en de pogingen van uw familie om uw broer terug te krijgen, zijn bijzonder vaag en ongeloofwaardig. Zo beweert u dat uw broer ontvoerd zou

zijn door de taliban (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt wat uw familie deed om uw broer terug te vinden na zijn ontvoering, komt u niet verder dan te verklaren dat er geen nieuws meer is, dat uw moeder huilt en dat ze zegt dat ze geen informatie heeft (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt of ze niet meer inspanningen deden om uw broer terug te vinden, verklaart u dat uw moeder een petitie zou geschreven hebben naar de overheid (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt waar deze petitie is, moet u echter het antwoord schuldig blijven. U verklaart dat ze 'misschien' bij de overheid ligt (CGVS, p.12). Wanneer u op het belang van het neerleggen van documenten gewezen wordt, verklaart u dat u via uw oom aan de nodige documenten zou proberen te geraken. Tot op heden legde u echter geen nieuwe documenten neer die de ontvoering van uw broer ondersteunen (CGVS, p.12). Uw oom zou een kolonel in het Afghaanse leger zijn (CGVS, p.12). Uw moeder zou momenteel bij uw oom wonen (CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt wat hij deed om uw broer terug te vinden, verklaart u dat uw moeder u vertelde dat hij zoekt naar uw broer (CGVS, p.13) maar wat hij dan precies doet in het kader van zijn zoekactie kan u in het geheel niet aangeven (CGVS, p.13). Uw moeder zou alleen huilen als u hierover met haar spreekt en uw oom zou alleen verteld hebben dat hij op zoek is naar uw broer (CGVS, p.13). Dat u niet meer kan vertellen over de zoektocht naar uw broer, die bovendien ontvoerd werd naar aanleiding van uw problemen, is ongeloofwaardig. Dat u louter zou weten dat er gezocht wordt naar uw ontvoerde broer, maar verder niets weet, benadrukt uw gebrek aan interesse in en uw oppervlakkige kennis van uw eigen relaas aan. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van uw broer, ondermijnt bovendien de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

*De neergelegde **documenten** vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw tazkara en de envelop kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.*

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder

bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad

blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, b), 49/3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen worden ze samen besproken.

2.1.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische omschrijving omtrent de door haar aangehaalde begrippen. Ze stelt voorts vast dat haar herkomst uit Afghanistan niet wordt betwist. De verzoekende partij licht haar middelen vervolgens als volgt toe:

"2.3.

Zoals gewoonlijk start verweerster de motivering van haar beslissing met het leeftijdsonderzoek van verzoeker.

Het is algemeen geweten dat Afghanen hun geboortedatum nooit exact kennen, dit als gevolg van de grote cultuurverschillen met de westerse wereld.

Dit vormt dan ook helemaal geen grond om als motivering te dienen om tot een negatieve beslissing te komen.

Het leeftijdsonderzoek van verzoeker staat volledig buiten het asielrelaas van verzoeker. En dient dan ook compleet los van elkaar te worden gezien.

2.4.

Verweerster meent dat het zeer ongeloofwaardig is dat verzoeker al die tijd niet zou hebben beseft met welke soort personen hij te maken had, niettegenstaande zijn regelmatige bezoeken aan de moskee. Verweerster gaat hier volledig voorbij aan de ongeschooldheid van verzoeker en zijn beperkte leeftijd op het moment van de feiten.

Tevens heeft hij altijd bona fide gehandeld. Hij is trouwens ook zo opgevoed.

Erkan van hem niet verwacht worden om-rekeninghoudend met zijn cultuur en geloof-bij iedere persoon - en al zeker in de moskee - een verdachtmaking in het achterhoofd te hebben.

Wanneer aan een ongeschoolde jongeman, dewelke overtuigd moslim is en praktiserend moslim is, een belofte van het paradijs wordt gedaan, wordt er aan dergelijke jongens een beloftevolle boodschap meegegeven dewelke zij in het licht van hun geloof plaatsen.

Het is meer dan onterecht van verweerster om dit niet in de juiste context te plaatsen.

Nergens in het gehoor blijkt dat verweerster hem ondervraagd heeft over zijn visie over het geloof en de manier hoe hij hier in zijn leven mee omgaat. Derhalve kan verweerster onmogelijk dergelijke redenering maken. Zij heeft immers geen enkele basis om een vergelijking mee te maken.

2.5.

Verweerster is veel te beperkt in haar motivering tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Zij baseert zich enkel op het motief al zou het ongeloofwaardig zijn op de manier waarop hij gerekruteerd zou zijn. Het gehoor heeft maar liefst drie uur geduurd.

En verweerster stelt al enige motivering dat de vorm van rekrutering ongeloofwaardig en het vermeende feit dat hij niet wist met wie hij te maken had.

Dit is meer dan onvoldoende om tot dergelijke beslissing te komen.

Het overige van de beslissing is een volledige copy - paste van alle andere beslissingen omtrent Afghaanse asielzoekers.

Verweerster schendt hier minstens haar zorgvuldigheidsplicht en haar motiveringsplicht.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonde dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk.

Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.cv nr. 60).

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet."

En

"Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen subsidiaire bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel onterecht.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende: § 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. "Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel". (RvV; 27 december 2013, nr. 116432).

In de bestreden beslissing twijfelt verweerster NIET aan de afkomst van verzoekers. Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en meer bepaald uit de provincie Nangarhar.

De veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden vanuit dit opzicht. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker verwijst in eerste instantie dan ook naar de nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan" van 19 april 2016:

[...]

("UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>.)

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geupdatet op 15 maart 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

[...] ("General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 15 maart 2017, <https://www.ecoi.net/news/188769:afghanistan/01.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>)

Verder blijkt ook dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden van Afghanistan de laatste jaren sterk is toegenomen. Wat betreft Jalalabad in het bijzonder komen ook vanuit de VN waarschuwendende berichten over een "escalerende spiraal van geweld". Dit geweld is wel degelijk vaak gericht tegen de burgerbevolking.

[...]

(RFE/RL - Radio Free Europe/Radio Liberty: Bomb Kills Two In Afghanistan, UN Warns of 'Escalating Spiral Of Violence", 22 Juni 2016, te consulteren via: http://www.ecoi.net/local_link/325904/452280_en.html)

[...]

(VN Veiligheidsraad, Report of the Secretary-General on the threat posed by ISIL (Da'esh) to international peace and security and the range of United Nations efforts in support of Member States in countering the threat, 31 mei 2016, te consulteren via: http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1465546159_n1615026.pdf.)

IS pleegt tot op vandaag met de regelmaat van de klok aanslagen in Jalalabad.

[...]

(PressTV, "Six civilians killed in bombing attack in east Afghanistan", 31 oktober 2016, te consulteren via: <http://www.presstv.ir/Detail/2016/10/31/491505/Afghanistan-Jalalabad-NangarharAttallah-Khogyani>)

[...] (First Post, "Afghan triple bombing: Five killed, 27 wounded in Jalalabad", 25 november 2016, te consulteren via: <http://www.firstpost.com/world/afghan-triplebombing-five-killed-27-wounded-in-jalalabad-3124940.html>)

[...] (Khaama Press, "Explosion in Jalalabad city, casualties feared", 5 januari 2017, te consulteren via <https://www.khaama.com/explosion-in-jalalabad-citycasualties-feared-02621>)

Op zijn minst dient er een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Jalalabad, inzonderheid regio Nangarhar te worden bevolen.

Minstens dient te worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het kwetsbare profiel van verzoeker zijn er immers voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat verzoeker, in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, zijn verwestering en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker verwijst in die zin naar een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2015 (stuk 15, RvV 15

januari 2015 in de zaak RvV 148 150/IV). Dit arrest kan naar analogie worden toegepast zodat aan verzoeker minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te worden toegekend.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

Aan verzoeker dient minstens het subsidiair beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet meer naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van vrees voor vervolging door de taliban. De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Wollayte, district Behsood, provincie Nangarhar en hier heel haar leven te hebben gewoond met haar familie. De verzoekende partij geeft aan dat zij haar dagen vulden met het helpen van haar vader, die landbouwer was, en met het volgen van koranlessen na het ochtendgebed. De verzoekende partij ging elke ochtend naar de moskee. Na de lessen vroeg mawlawi Ajmal aan de verzoekende partij en nog aan vijf andere jongens om even te blijven. Hij preekte dan over het uitdragen van de jihad en over het martelaarschap. De verzoekende partij vervolgt dat mawlawi Ajmal haar op een dag vroeg of zij naar een andere plaats wilde gaan. De verzoekende partij mocht dit niet aan haar ouders vertellen. Zo verliet de verzoekende

partij op een dag in de vroege ochtend het ouderlijk huis en na een rit van drie uur stopten ze aan de voet van een berg. Na een wandeling van tien tot vijftien minuten kwam de verzoekende partij in een grot waar andere mullahs en mawlawis aanwezig waren. De leider heette mullah Zaker. Hij verwelkomde de verzoekende partij en preekte eveneens over de jihad en het martelaarschap. Vervolgens toonde mawlawi Kaber de verschillende bommen die gebruikt konden worden in de jihad. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij verbleef zij in deze grot gedurende vijf dagen. Op het einde van haar verblijf in de grot vroeg mawlawi Zakir of de verzoekende partij het paradijs wilde bereiken. De verzoekende partij gaf aan dat ze dit wou waarop haar gevraagd werd om zich klaar te houden voor wanneer ze nodig was in de strijd. Vervolgens werd de verzoekende partij door mawlawi Ajmal naar huis gebracht. De verzoekende partij verklaart dat ze thuis niets mocht vertellen over haar verblijf. Bij thuiskomst zag de verzoekende partij haar moeder en broer huilen. Haar vader was kwaad en sloeg de verzoekende partij. Hij vroeg waar ze geweest was. De verzoekende partij zou dit niet aan haar vader hebben verteld, maar later vertelde ze het tegen haar moeder in vertrouwen wat er gebeurd was. De verzoekende partij vervolgt dat mawlawi Ajmal haar drie dagen later ophaalde samen met vier vrienden om de plaatsen te laten zien waar zij zelfmoordaanslagen moesten plegen. Zo toonde hij aan de verzoekende partij een politiecommissariaat en een legerbasis. Nadien bracht hij de verzoekende partij terug naar huis. De verzoekende partij verklaart tevens dat zij vijf dagen later telefoon van mawlawi Ajmal kreeg waar hij haar meedeelde dat mawlawi Zakir haar twee dagen later op zou pikken. De verzoekende partij zou hierna buiten gaan spelen zijn. Toen zij terug thuis kwam, bleek dat haar moeder verzoekers maternale oom had uitgenodigd. Hij is kolonel in het Afghaanse leger en woont en werkt in Kabul. Hij zou verteld hebben dat de verzoekende partij werd voorgelogen door de mawlawi's. Hij vertelde de verzoekende partij dat zij niet naar het paradijs zou gaan indien ze een aanslag zou plegen, maar naar de hel. Hij nam de verzoekende partij vervolgens mee naar enkele plaatsen die haar voordien werden getoond door mawlawi Ajmal. Verzoekers oom wees erop dat de werknemers van de overheid ook moslims waren. Hij vertelde dat het de taliban was waar de verzoekende partij al de hele tijd mee te maken had. De verzoekende partij geeft aan dat ze doodsangsten uitstond toen ze de naam taliban hoorde. De verzoekende partij verklaart dat ze zich niet had gerealiseerd dat ze de hele tijd met de taliban samenwerkte. Integendeel, ze dacht heel de tijd dat de mawlawi's in de moskee en de grot gewone predikers waren. Hierop vertelde de verzoekende partij aan haar oom dat twee dagen later mawlawi Zaker haar zou oppikken in de moskee. Op voorstel van haar oom zou de verzoekende partij vervolgens samen met hem naar Kaboel vertrokken zijn. Via haar oom vernam de verzoekende partij dat de volgende dag mawlawi Ajmal en mawlawi Jamal aan de moskee gearresteerd waren. Tien dagen later vroeg de verzoekende partij aan haar vader of mawlawi Ajmal reeds was vrijgelaten. Hierop repliceerde haar vader dat zij niet langer interesse mocht tonen in deze mannen. Vijf dagen later vielen vijf gewapende mannen verzoekers huis aan. Ze sloegen haar vader en moeder met hun geweer en vroegen waar de verzoekende partij was. Haar vader vertelde dat hij dit niet wist. Vervolgens zouden ze verzoekers kleine broer hebben meegenomen. Ze zeiden dat ze hem pas zouden teruggeven wanneer de verzoekende partij zichzelf zou aangeven. Verzoekers vader werd gewond naar het ziekenhuis gebracht, maar stierf onderweg. Hierna zou verzoekers moeder naar haar broer hebben gebeld, die naar verzoekers huis ging en er drie dagen bleef. Daarna kwam haar moeder mee naar zijn huis in Kaboel. De verzoekende partij verbleef nog een week bij haar oom samen met haar moeder waarna zij vervolgens Afghanistan verliet.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij haar taskara en een omslag neer. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een kopie van haar taskara, een kopie van de aangifte van verzoekers moeder, een kopie van de taskara van de moeder van de verzoekende partij en vijf foto's van de begrafenis van haar vader.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat een deel van de voorgelegde documenten - met name haar taskara - persoonsgegevens bevat die niet worden betwist. De kopie van het verzendbewijs toont enkel aan dat de verzoekende partij post ontving.

De verzoekende partij legt ook een vijf foto's neer. De Raad kan hier enkel vaststellen dat de foto's weliswaar een begrafenis weergeven, maar geen uitsluitel bieden over wiens begrafenis het is en de oorzaak van het overlijden.

De aangifte van verzoekers moeder werd opgesteld op basis van haar verklaringen en is op zich geen bevestiging dat de verzoekende partij door de taliban vervolgd worden. Evenmin kan louter op basis van dit document vastgesteld worden dat verzoekers vader door de taliban werd vermoord.

Gelet op de summier inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij de voorgehouden vervolging door de taliban niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook op goede gronden het volgende vaststellen en overwegen:

“Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de rekrutering door de taliban, dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen niet aannemelijk maakt. U verklaart dat u gedurende de preken in de moskee, uw verblijf en opleiding in de grot en het voorbereiden en instemmen met het plegen van een zelfmoordaanslag niet op de hoogte was van de hoedanigheid van de groepering waarbinnen al deze feiten plaats zouden hebben gevonden (CGVS, p.14, 15). Integendeel, u dacht - tot op het moment waarop uw oom u vertelde dat de mawlawi's eigenlijk talibanstrijders waren - dat de mawlawi's in de moskee en in de grot gewone predikers waren. Wanneer u ervan op de hoogte kwam dat het in werkelijkheid om talibs ging, bleek dat u eigenlijk net als de rest van uw familie (CGVS p.18) altijd al een afkeer had voor de taliban (CGVS, p.16). Dat u al die tijd niet zou hebben kunnen vermoeden dat het hier om talibs ging, roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaart dat er tijdens uw lessen na het ochtendgebed en tijdens uw verblijf in de grot gedurende vijf dagen over jihad werd gepreekt (CGVS, p. 7 – 10). Meer bepaald werd er gezegd dat elke moslim de plicht had om te vechten tegen de ongelovigen (CGVS, p.17). De mannen die hierover preekten waren mullahs en mawlawis met lange baarden en een tulband (CGVS, p. 15). De grot waar u vijf dagen verbleef zou zich op verschillende uren rijden en in voor u onbekend gebied hebben bevonden (CGVS, p.7). In de grot toonden de mullahs en mawlawis u hoe u verschillende types bommen moest gebruiken in het kader van een zelfmoordaanslag (CGVS, p.8). Later zou u ook instemmen om een zelfmoordaanslag uit te voeren (CGVS, p.8). Vervolgens toonden ze u een legerbasis en een politiecommissariaat, de plaatsen waar u de zelfmoordaanslag moest plegen, aangezien daar de zgn. ongelovigen werkten (CGVS, p.8, 9). Dat u verklaart dat u zelfs na alle voorgaande feiten op geen enkel moment inszag dat de activiteiten van deze mannen mogelijks zouden kaderen binnen de taliban beweging, is volstrekt ongeloofwaardig. U zou zelfs met verstomming geslagen zijn wanneer uw oom u vertelde dat u heel de tijd met de taliban te maken had (CGVS, p.9, 16, 17). Wanneer u gevraagd wordt tot welke groepering u dan wel dacht dat deze mannen behoorden, verklaart u aanvankelijk dat u daar niet over nadacht (CGVS, p.15). Later verklaart u dat u dacht dat het predikers waren (CGVS, p.15). Dat u zou instemmen om met mannen waarvan u niet weet mee te gaan naar een voor u onbekende plek en dat u bovendien instemt om een zelfmoordaanslag te plegen zonder dat u zou nadenken in het kader van welke groepering dit is, is zeer ongeloofwaardig.

Ook is het in dit verband ongeloofwaardig dat zij u niet inlichtten over het feit dat ze talibs zijn, tot zelfs na het ogenblik waarin ze u overtuigden om een zelfmoordaanslag te plegen. Dat ze in kleine groep en op een geheime manier over jihad preekten, zonder het te hebben over de taliban, is maar weinig geloofwaardig (CGVS, p. 7).

Dat de taliban iemand zou inlijven in een geheim opleidingscentrum, zonder te weten of deze persoon hen al dan niet gunstig gezind is, is bovendien maar weinig aannemelijk. Uzelf zegt dat u niet weet of er in Afghanistan mensen zijn die vrijwillig toetreden tot de taliban (CGVS, p.18). Wanneer u gevraagd wordt of er misschien een specifieke reden was waarom de taliban u zou willen rekruteren, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.18). U verklaart zelfs expliciet dat u geen meerwaarde zou hebben voor hun strijdkrachten (CGVS, p.15). Dat de taliban personen zou rekruteren die duidelijk tegen hen zijn, terwijl er bovendien voldoende alternatieven beschikbaar zijn die hen wel goed gezind zijn, is toch erg verwonderlijk.

Verder blijkt uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd dat de concrete wijze van rekrutering die u schetst in het geheel niet overeenstemt met de manier waarop dergelijke rekrutering zich

doorgaans afspeelt. Zo is de rekrutering van de taliban doorgaans gebaseerd op lokale verankering, waarbij zij via preken in het openbaar en via beïnvloeding in de gunst proberen te komen van de bevolking. Uit de objectieve informatie blijkt dat er in het kader van de rekrutering een beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U geeft doorheen uw relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, waarbij u mee naar een basis 'gelokt' zou zijn geweest, zonder dat men de gemeenschap op enigerlei wijze beïnvloedde en zelfs zonder dat men zich identificeerde als talibs, is weinig aannemelijk.

U verklaart dat u langzaam overtuigd raakte van de noodzaak van jihad nadat de mawlawi in de moskee hierover predikte. Vervolgens raakte u verder overtuigd in de grot waar u vijf dagen verbleef en tijdens de rit in Jalalabad waar u getoond werd welke plaatsen in aanmerking kwamen voor een zelfmoordaanslag. Vervolgens zou u via telefoon ingestemd hebben om zelf deel te nemen aan de Jihad door een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p.7, 8, 9). De verklaringen die u aflegt over de manier waarop en de korte periode waarin uw overtuiging om een zelfmoordaanslag te plegen omsloeg in de overtuiging om geen zelfmoordaanslag te plegen, zijn evenwel volstrekt ongeloofwaardig. U geeft aan dat u uw afkeer tegen de ongelovigen plotsklaps omhoog in een afkeer van de taliban en dat uw afkeer tegenover de slachtoffers die u wilde maken met de aanslag omsloeg in een sympathie voor deze mensen, en dit op de dag toen uw oom u meenam naar de verschillende plekken die de taliban u eerder reeds liet zien. Zo zag u in dat de mensen die u eerder die dag nog wilde vermoorden eigenlijk onschuldige mensen waren (CGVS, p.16). Ook wilde u geen aanslag meer plegen toen u hoorde dat het de taliban was die u hiertoe overtuigde (CGVS, p.16). U had plots een afkeer van dezelfde mensen die u eerder die dag na lang preken nog overtuigden om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p.16, 17). Dit alles is evenwel weinig geloofwaardig.

Verder beweert u dat u voorgaande feiten meemaakte samen met vier andere jongens. Meer bepaald werd aan deze vier jongens ook gevraagd om de preken bij te wonen die plaats vonden na de gewone lessen in de madrasa (CGVS, p. 7), ging u met deze jongens naar de grot en verbleef u daar gedurende vijf dagen met hen (CGVS, p.9). Doorheen uw verklaringen spreekt u ook in de "wij"-vorm (CGVS, p.7-10). Wanneer u vervolgens naar meer informatie over deze jongens gevraagd wordt, kan u louter hun namen opsommen en zeggen waar zij woonden (CGVS, p.13). U kan echter van geen enkele jongen aangeven wat er later met hem gebeurde, tot welke clan hij behoorde, wat zijn vader van werk deed,... (CGVS, p.13). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt en gevraagd wordt wat u dan wel nog over hen weet, verklaart u dat u niets meer weet. Ze kwamen louter naar dezelfde moskee, gingen vijf dagen mee naar de grot en gingen vervolgens naar huis (CGVS, p.14). Dat uw verklaringen over deze andere jongens zo vaag zijn, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook de verklaringen die u aflegt over de ontvoering van uw broer en de pogingen van uw familie om uw broer terug te krijgen, zijn bijzonder vaag en ongeloofwaardig. Zo beweert u dat uw broer ontvoerd zou zijn door de taliban (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt wat uw familie deed om uw broer terug te vinden na zijn ontvoering, komt u niet verder dan te verklaren dat er geen nieuws meer is, dat uw moeder huilt en dat ze zegt dat ze geen informatie heeft (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt of ze niet meer inspanningen deden om uw broer terug te vinden, verklaart u dat uw moeder een petitie zou geschreven hebben naar de overheid (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt waar deze petitie is, moet u echter het antwoord schuldig blijven. U verklaart dat ze 'misschien' bij de overheid ligt (CGVS, p.12). Wanneer u op het belang van het neerleggen van documenten gewezen wordt, verklaart u dat u via uw oom aan de nodige documenten zou proberen te geraken. Tot op heden legde u echter geen nieuwe documenten neer die de ontvoering van uw broer ondersteunen (CGVS, p.12). Uw oom zou een kolonel in het Afghaanse leger zijn (CGVS, p.12). Uw moeder zou momenteel bij uw oom wonen (CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt wat hij deed om uw broer terug te vinden, verklaart u dat uw moeder u vertelde dat hij zoekt naar uw broer (CGVS, p.13) maar wat hij dan precies doet in het kader van zijn zoekactie kan u in het geheel niet aangeven (CGVS, p.13). Uw moeder zou alleen huilen als u hierover met haar spreekt en uw oom zou alleen verteld hebben dat hij op zoek is naar uw broer (CGVS, p.13). Dat u niet meer kan vertellen over de zoektocht naar uw broer, die bovendien ontvoerd werd naar aanleiding van uw problemen, is ongeloofwaardig. Dat u louter zou weten dat er gezocht wordt naar uw ontvoerde broer, maar verder niets weet, benadrukt uw gebrek aan interesse in en uw oppervlakkige kennis van uw eigen relaas aan. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van uw broer, ondermijnt bovendien de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. Bovenstaande motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij in het verzoekschrift niet *in concreto* weerlegd.

In het verzoekschrift wordt aangegeven dat de verzoekende partij een ongeschoolde, overtuigde en praktiserende moslim is. Als aan een dergelijke de persoon het paradijs beloofd wordt, dan is dit een beloftevolle boodschap. De verzoekende partij meent dat in dit opzicht haar te weinig vragen werden gesteld over haar visie op het geloof en de wijze waarop zij haar geloof beleefd. Met dit betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de andere motieven van de bestreden beslissing, met name dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij zich pas realiseerde dat zij te maken had met talibanleden toen haar oom dit verklaarde, dat het niet aannemelijk is dat de taliban haar naar een geheim opleidingscentrum zouden brengen zonder te weten of zij hen al dan niet gunstig gezind was, dat de wijze van rekrutering die door de verzoekende partij geschetst wordt bovendien niet overstemt met objectieve rapporten, dat de verzoekende partij uiterst vage verklaringen aflegt met betrekking tot de vier jongens die samen met hem naar het geheim opleidingscentrum gebracht werden en de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de ontvoering van haar broer bijzonder vaag zijn en aldus ongeloofwaardig zijn. Het is het geheel van voormelde motieven die leiden tot de vaststelling dat het vluchtrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is. Het gegeven dat de verzoekende partij een gelovige en praktiserende moslim is op wie de belofte van het paradijs indruk maakt, doet geen afbreuk aan voorafgaande motieven van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij haar ongeschooldheid en jeugdigheid aanvoert ter verklaring of verschoning van de gedane vaststellingen, overtuigt zij evenmin. Zelfs van on- en laaggeschoolde personen mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. De Raad benadrukt dat een gebrek aan scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij de Koran kan lezen) of de verzoekende partij zou verhinderen om haar vluchtrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Zelfs van een jeugdige persoon kan verwacht worden dat zij meer concrete informatie kan geven over de ontvoering van haar broer en de pogingen van haar familie om haar broer terug te krijgen en over de vier personen die zich samen met haar in het geheim opleidingscentrum bevonden. Ook is het niet geloofwaardig dat een jeugdige persoon zich niet gerealiseerd zou hebben dat zij in contact was met leden van de taliban. De jeugdige leeftijd van de verzoekende partij is op zich geen verschoningsgrond voor de vage en ongeloofwaardige verklaringen die afgelegd werden. De Raad beklemtoont dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Des te meer wanneer bepaalde verklaringen niet overeenstemmen met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, *in casu* rapporten over de rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat Afghanen niet hun exacte geboortedatum kennen, en dat dit op zich geen grondslag voor de bestreden beslissing is. Vooreerst wijst de Raad erop dat hij geenszins bevoegd is om uitspraak te doen over de meerderjarigheid of minderjarigheid of de leeftijd van de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om internationale bescherming. Het komt uitdrukkelijk op grond van artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State toe aan de Raad van State om uitspraak te doen over een eventueel beroep tot nietigverklaring van de voormelde beslissing van 5 februari 2016 van de Voogdijdienst wegens overtreding van hetzij substantiële vormen, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Het is inderdaad ook zo dat dit motief op zich geen determinerend motief voor de bestreden beslissing is. Dit motief is op zich wel van belang om vast te stellen dat de verzoekende partij bijgevolg meerderjarig is, en niet kan genieten van bijzondere procedurele waarborgen die specifiek voor minderjarige personen bedoeld zijn.

De Raad stelt vast dat de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers vluchtrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of dat de beslissing op elke Afghaan kan toegepast worden.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen, gelet op verzoekers verklaarde herkomst uit het district Behsud van de provincie Nangarhar:

“(…) Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van die aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)"

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de nota met opmerkingen en aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Behsud inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Door te wijzen op informatie van UNHCR uit 2016 die betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, slaagt de verzoekende partij er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. De overige artikelen en rapporten vermeld in het verzoekschrift doen de analyse over de veiligheidssituatie die de commissaris-generaal heeft gemaakt evenmin teniet. Uit de recentere rapporten die de verwerende partij bij de aanvullende nota van 29 oktober voegt blijkt dat er nog sterk regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan zijn. Met betrekking tot de provincie Nangarhar blijkt dat het aantal burgerslachtoffers bij grondconflicten in 2017 met 12% gedaald is. Het is inderdaad zo dat in 2017 de intensiteit van de gevechten in de provincie Nangarhar weliswaar

toegenomen is, maar er zijn verschillen op het vlak van veiligheid tussen de verschillende districten van de provincie Nangarhar. Uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018, blijkt specifiek met betrekking tot het district Behsud niet dat voor voormeld district gewag gemaakt kan worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Evenmin blijkt dit uit EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018. In de periode januari 2017 tot en met maart 2018 is er ook geen melding gemaakt van uitwaartse ontheemding in het district Behsud. Het district is daarentegen nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en deze bijgebracht bij de nota met opmerkingen en de aanvullende nota niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in het district Behsud door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin een schending aannemelijk van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet nu haar verzoek om internationale bij voorrang werd onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor het overige laat de verzoekende partij na om uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden is.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS